

U ime Odsjeka za orijentalistiku Hrvatskoga filoloskog društva saljem prijedloge u vezi s
odjeljkom o pisanju imena iz jezika koji ne rabe ni latinicu ni cirilicu.

Srdacan pozdrav,

Mario Rebac

Odsjek za orijentalistiku

Hrvatskoga filološkog društva

Za Odsjek prof. dr. Zdravka Matišić

Osoba za kontakt: Mario Rebac

Urednik za sinologiju Biblioteke Orientalice

Poštovani kolege,

Odazivajući se pozivu na raspravu o nacrtu pravopisa, iznosimo neke prijedloge o pisanju stranih imena, a osobito imena iz jezika koji se ne pišu ni latinicom ni ćirilicom, jer je prema našem shvaćanju to područje nedovoljno obrađeno.

U nacrtu pravopisa se o tim imenima kaže, naime, samo to da se prema uobičajenom izgovoru u hrvatskome pišu:

- osobna imena iz jezika koji se služe ćirilicom, uz napomenu pod c) “tako da se ćirilično slovo zamijeni latiničnim kad je to moguće”;
- osobna imena iz **jezika koji se ne služe latinicom ili ćirilicom**, a primjeri su:

Mao Ce Tung, Jaser Arafat, Moše Kacav, Kim Il Sung, Ban Ki Mun, Bašar al Asad, Mahmud Abas, Moamer Gadafi, Benazir Buto, Pervez Mušaraf, Jukio Mišima, Akira Kurosava, Georgios Papandreu, Melina Merkuri, Konstantinos Gavras, Joko Ono – te

- imena nekih gradova, a primjeri su:

Bombaj, Fukušima, Hirošima, Kjoto, Peking, Pjongjang, Tokio

Na sivoj podlozi dodano je pak da se takva imena iz jezika koji se ne služe latinicom ili ćirilicom **mogu pisati** i **prema međunarodnim transkripcijskim i transliteracijskim pravilima** koja određuju ili sami ti jezici ili jezik posrednik, najčešće engleski, ili onako kako se latinicom pišu u jeziku iz kojega su preuzeta, pa se ponavljaju primjeri u tim oblicima:

Mao Zedong, Yasser Arafat, Moshe Katsav, Kim Il-sung, Ban Ki-moon, Bashar al-Assad, Mahmoud Abbas, Muammar al-Gaddafi, Benazir Bhutto, Pervez Musharraf, Yukio Mishima, Akira Kurosawa, Georgios Papandreou, Melina Mercouri, Constantinos Gavras, Yoko Ono;

Bombay, Mumbai, Fukushima, Hiroshima, Kyoto, Beijing, Pyongyang, Tokyo.

Prema našem razumijevanju, ovakvo je rješenje:

- 1) isuviše šturo i
- 2) ono što se preporučuje i ono što je dopušteno (“može se pisati”) trebalo bi obrnuti pa odrediti da se osobna i zemljopisna imena iz jezika koji se ne služe latinicom ili ćirilicom pišu prema međunarodnim transkripcijskim i transliteracijskim pravilima (o čemu više malo dalje), a u određenim prilikama mogu se pisati i prema hrvatskom izgovoru.

Pod 1.

Koliko smo upućeni, predloženo rješenje proizašlo je iz želje da se pravopis rastereti od svih sadržaja koji nisu usko pravopisni, ali pogledajmo posljedice.

Iako dio te materije i ne pripada pravopisu, praktično gledajući oni kojima su potrebni takvi naputci upravo će u pravopisu tražiti odgovore. Stoga bi pravopis, makar u obliku dodatka pravopisnim normama, trebao sadržavati opširnije upute o pisanju stranih imena, čak i da jesu, kao što nisu, odgovarajući sadržaji već obrađeni u drugim područjima jezičnog normiranja (točnije u gramatici i pravogovoru; usp. L. Badurina i M.

Matešić u članku “Jezik i pravopis: teorijsko-metodološki pristup pravopisnom normiranju”, *Croatica et Slavica Iadertina*, VII-I/2011.).

Na ovaj način široj javnost ne ostaje drugo nego da zagleda u pravopise koji su pisanje stranih imena opširnije obradili i donijeli tablice transliteracije i transkripcije za stanovit broj jezika, točnije u Anić-Silićev i Pravopis MH (Badurina i dr.) ili da slijedi javne medije.

Doista, prvi “korisnici” stranih imena su novinari i urednici tiskanih i elektronskih medija, a oni su i prvi širitelji tih imena u javnosti. Prijedlozi nacрта u praksi znače da se upravo njima ostavlja rješavanje problema, a koliko su oni za to sposobni više je nego jasno iz onoga što već sada čitamo i čujemo. Čak i kada bi se htjeli udubiti u razmatranje svakoga pojedinog imena, oni za to jednostavno nemaju vremena. Prema tome, nema nikakve sumnje da ćemo imati veliko šarenilo u pisanju stranih imena, kako iz jezika koji se služe ćirilicom, tako vjerojatno još i više iz onih koji se ne služe ni latinicom ni ćirilicom.

Drugim riječima, ono što je sadašnjim nacrtom otklonjeno kao nepravopisno pitanje, vratit će tisućustruko upravo kao pravopisno pitanje, ali šteta će već biti počinjena.

Pod 2.

O kakvoj šteti govorimo dovoljno će nam reći nekoliko primjera iz zapisa kineskih imena u hrvatskom jeziku. Bilo je više slučajeva da su se u indeksu knjiga o Kini iste osobe javljale u različitim zapisima kao dva ili čak tri čovjeka. Najneugodnija je takva zgoda kada su se u jednoj te istoj knjizi našega poznatoga nakladnika jedan stari kineski filozof i jedno te isto njegovo djelo pojavili kao dva filozofa i dva djela, jer onaj tko je prevodio, a to je bila ista osoba, nije shvatio da su dva izvora kojima se služio koristila različite transkripcije (a i kriteriji prevođenja u tim engleskim izvorima su se, očito, znatno razlikovali).

Veselje pojedinaca poput književnika Miljenka Jergovića da će odsad moći pisati Mao Ce Tung ne bi nam trebalo biti putokazom, jer u tome nitko nikoga ni dosad nije sprečavao.

Pogledajmo поближе odredbu da se navedena strana imena pišu prema uobičajenom izgovoru u hrvatskome jeziku. Ako za njih i postoji nešto takvoga kao “uobičajeni izgovor u hrvatskome jeziku”, to se izvan slavenskih jezika odnosi možda na uvrh glave tridesetak imena koja se po medijima povlače još iz vremena kada je Jugoslavija bila aktivni član pokreta nesvrstanih.

Od tada je prošlo mnogo vremena, a i oblici veza sa svijetom stubokom su se promijenili. Premda je naše društvo više nego prije zaokupljeno domaćim temama i više je okrenuto Zapadu negoli svijetu koji ne piše ni latinicom ni ćirilicom, svejedno nas zahvaljujući modernim i svima dostupnim sredstvima komuniciranja svakodnevno i iz tih dijelova svijeta zasipaju imena s područja politike, privrede, kulture, popularne umjetnosti itd., koja nam **dolaze u zapisanome, a ne u izgovorenome** obliku eda bismo ih mogli čuti i ponašiti.

Drugim riječima, takvo što kao “uobičajeni izgovor u hrvatskome” osobnih i zemljopisnih imena iz jezika koji se ne služe latinicom ili ćirilicom uistinu NE POSTOJI.

Drugi je glavni razlog da se prednost daje službenim odn. uobičajenim transkripcijama i transliteracijama to što zbog nekoliko riječi koje smo zapamtili jednostavno nemamo pravo hrvatskom narodu pravopisnom odredbom odsjeći čvrst temelj za povezivanje s nekima od privredno najdinamičnijih područja na svijetu (Daleki istok, južna i jugoistočna Azija), pri čemu nas s pojedinim zemljama spajaju i pradačne kulturne veze (Indija).

Zato i predlažemo da se odredba o pisanju imena iz jezika koji se ne služe ni latinicom ni ćirilicom obrne te da se za ta imena preporuča pisanje u njihovoj službenoj ili široko prihvaćenoj

latiničnoj transkripciji i transliteraciji, koja bi za pojedine jezike mogla biti prilagođena hrvatskoj latinici.

Pisanje prema izgovoru pobliže bi se moglo preporučiti u tekstovima namijenjenima manjoj djeci, npr. u prijevodima bajki, dječjih pjesama, pripovijedaka i sl., kao i u tekstovima koji će se izgovarati, npr. u tekstovima za kazališne i druge izvedbe, u predlošcima za govorne emisije itd.

Prijedlozi

a) Ako se za pisanje stranih imena iz jezika koji ne rabe ni latinicu ni ćirilicu uvedu čvršća pravila, kao što vjerujemo da bi trebalo, onda ne preostaje drugo nego popraviti i dopuniti transliteracijsko-transkripcijske tablice Anić-Silićeva Pravopisa i Pravopisa MH.

Postavljanje takvih tablica te uputa o likovima u kosim padežima i izvedenim pridjevima na pravopisni portal Instituta ne bi trebao biti nikakav problem.

b) Kada je riječ o pisanju imena iz jezika koji se ne pišu ni latinicom ni ćirilicom, iz te bi cjeline trebalo izdvojiti starogrčki i novogrčki, kao i idiome na glagoljici. Točnije, grčko pismo i glagoljicu treba pridružiti latinici i ćirilici. Osim toga, imena i druge riječi iz starogrčkoga obično se u našim pravopisima obrađuju zajedno s latinskima u poglavlju o zapisu riječi iz klasičnih jezika.

c) Od jezika o kojima je ovdje riječ u Pravopisu hrvatskoga jezika Anića i Silića dane su tablice i upute za arapski, hinski, japanski i kineski, a u Hrvatskom pravopisu Badurine, Markovića i Mićanovića osim ovih još i za hebrejski, perzijski i sanskrt (kao jedini od mrtvih jezika za koji je s obzirom na globalnu ekspanziju elemenata indijske tradicionalne kulture

realno da se neke njegove riječi i imena /joga, mantra, Buddha itd./ sve češće javljaju u općoj uporabi).

Za početak bilo bi dovoljno da se i u Pravopisu Instituta obradi tih sedam jezika .

d) S vremenom bi bilo korisno obraditi još i:

- urdski i ujgurski kao jezike koji se služe inačicama arapskog pisma;

- veće etiopsko-eritrejske jezike koji se služe etiopskim pismom (geeze);

- kavkaske jezike gruzijski i armenski;

- još nekoliko većih jezika Indijskog potkontinenta – npr. bengalski, tamilski, nepalski, singaleški;

- jezike jugoistočne Azije – mjanmarski, tajski, laoški, kmerski te vijetnamski (zato što se piše vrlo kompliciranom latiničnom grafijom, koja se u prijenosu uobičajeno pojednostavljuje);

- korejski jezik, tibetski jezik i mongolski jezik (koji se u Republici Mongoliji piše ćirilicom, a u Unutarnjoj Mongoliji u Kini starim mongolskim pismom (bičig);

- neslavenske jezike koji se pišu ćirilicom ili su u postupku prelaska na latinicu, ali je ćirilica još u širokoj upotrebi: osetski, abhaski i azerbajdžanski na Kavkazu te kazaški, turkmenski, uzbečki, kirgiski i tadžički u srednoj Aziji.

(Kriterij su glavni jezici samostalnih država i značajne kulture.)

e) Bilo bi također korisno za pojedine jezike i narode ukazati na poredak imena i prezimena te na običaje oslovljavanja. Naprimjer, u Kineza poredak je prezime + osobno ime (jedan i drugi element mogu biti dvočlani i u transkripciji *pinyin* se tada pišu zajedno: Mao Zedong, Ouyang Xiu), a u Vijetnamaca prezime + srednje ime + osobno ime (Vo Nguyen Giap). No, kod Kineza se za službeno oslovljavanje u kraćem obliku uzima

prezime (predsjednik Mao), a u Vijetnamaca osobno ime (general Giap) i tek iznimno prvi element (npr. Ho od Ho Chi Minh).

Ovo predlažemo jednostavno zato što će službeni kontakti (politički, privredni, kulturni i drugi) biti neosporno sve češći, a u proteklih dvadesetak godina u više navrata se dogodilo da je, zahvaljujući državnom protokolu, s razine državnog vrha odaslana npr. poruka “predsjedniku Zeminu”, umjesto “predsjedniku Jangu”. Zamislimo našu reakciju na oslovljavanje naših najviših dužnosnika pri inozemnim posjetama s “predsjednik Ivo”, “premijer Zoran” itd.

f) U kineskim, korejskim, vijetnamskim, mjanmarskim i sličnim imenima u kosim padežima mijena se samo zadnji slog: Zhou Enlai (nekadašnji kineski premijer) > Zhou Enlaja, Ban Ki-moon (glavni tajnik UN) > Ban Ki-moona, Aung Kyaw Moe (mjanmarski nogometaš) > Aung Kyaw Moea, Vo Van Kiet (bivši vijetnamski premijer) > Vo Van Kieta i slično.

Ženska imena (npr. Aung San Suu Kyi) se ne dekliniraju.

g) Dopustite da, za sada, iznesemo nekoliko napomena za indijske jezike i kineski.

Ukoliko sa pokaže potreba, prijedloge mogu dati i stručnjaci za arapski, hebrejski, japanski, turkijske i druge jezike.

INDIJA

Naputci za hindsku i sanskrtsku transkripciju navedeni su u Pravopisu MH i tu ne bi trebalo skoro pa ništa mijenjati osim ako se ne odlučite za drugi pristup prikazivanja, pa bi onda to trebalo vašemu sustavu prilagoditi. (Te je transkripcije priredila prof. dr. Zdravka Matišić.)

U rječniku je potrebno navesti imena indijskih saveznih država; neke se od njih svako malo javljaju u medijima, pa tako napr.

zapisi i izgovoranje naziva savezne indijske države “Pandab” idu od Punjab i Pendab do Pandab.

KINA

Kinesko pismo kao logografsko ili morfemografsko (rječopis odn. znamopis, Bulcsu Laszlo) može se, dakako, samo transkribirati, ali punovrijedna transkripcija je samo ona koja uzima u obzir razlike među fonemima kineskog jezika, to jest *putonghua* (mandarinskog) kao službenog standarda.

Službeno je kao takva transkripcija **u svojstvu kineskog pomoćnog latiničnog pisma** usvojen *hanyu pinyin* ili “fonetski zapis kineskog jezika”, kraće **PINYIN**, koji danas rabe i narodi koji su već imali ustaljene vlastite transkripcije kineskog jezika, pa čak i više njih (englesko govorno područje, Nijemci, Francuzi...).

Ukratko, Kinezi IMAJU SVOJU LATINICU, a i za nju uređena pravopisna pravila. To znači da nam, kada je riječ o Kini, valja rabiti **pinyin**. Naš tisak, ako ništa drugo, bez njega neće izaći na kraj s novim imenima iz kineskog jezika.

Ovdje valja reći da je u Anić-Siliću tablica pinyinina i hrvatske transkripcije krnja i dijelom netočna, a u Pravopisu Badurine i dr. transkripcija je dijelom pogrešna i nesustavna, jer – u cilju što približnijeg prikaza izgovora hrvatskim slovima – ne razlikuje nego stapa neke kineske foneme, dok druge nepotrebno “razdvaja”, te je nemoguće nedvosmisleno prebacivanje natrag u *pinyin*. (Ako je potrebno, te se tvrdnje mogu opširnije obrazložiti.)

Za usporedbu, niti jedna od starijih i dobro uređenih transkripcija kineskoga, kao što su englesko-američke, njemačke, francuska, ruska, nije išla slijepo za tim da prikaže izgovor ako to ide na štetu sustavnog prikaza i razlikovanja slogova, već je razlikovanje slogova bilo primarni kriteriji, a prikaz izgovora sekundarni.

Ukratko, u vezi s hrvatskom transkripcijom kineskih riječi u usporedbi s pinyinom preporučujemo sljedeće:

1. Oznake kineskih tonova (npr. ā á ǎ à) rabe se samo u stručnoj literaturi, a inače se izostavljaju.
2. Svaki se početni konsonant sloga uvijek jednako preslovljuje u hrvatsku transkripciju. (U Pravopisu MH inicijalno *x* se interpretira različito.)
3. PY *ch j q r sh w x y z zh* preslovljuju se kao *č đ ć ž š v, sj (=ś) j dz dž*.
4. Medijalno *-i-* u slogovima poput *bian, liang, jiang* i sl. uvijek se jednako interpretira, ili kao *-j-* ili kao *-i-*. Preporučuje se *-j-*. (U Pravopisu MH se interpretira različito.)
5. Slog *yan* i nastavak *-ian* preslovljuju se kao *jen*. (Ali *yang* i nastavak *-iang* preslovljuju se kao *jang*.)
6. Sklop *ong* preslovljuju se kao *ung*.
7. Iza pinjinskih inicijala *j q x y* slovo *-u* izgovara se kao njemačko /ü/, a tako se izgovara i slovo *ü* (dolazi iza *l* i *n*). Ipak, da se ne odmičemo od pinyinina, i u hrvatskoj transkripciji bi i iza *j q x y* – tj. *đ ć sj j* – bolje bilo da ostane *-u*. Npr. valuta *yuan* > *juan*.
8. Slogove *lü, lüe, nü, nüe, xu* interpretiramo kao *ljuh, ljue, njuh, njue, xjuh* (zbog razlike spram *liu* > *lju*, *niu* > *nju*, *xiu* > *sju*).
– No, ako se prihvati da se medijalno *-i-* nigdje ne mijenja u *-j-* (pa i u hrvatskoj transkripciji ostaje *liang liu tien* itd., a ne *ljang lju tjen* i sl.), onda *lü nü xu* mogu biti i *lju, nju, xju*. (Nažalost, tada slogovi s inicijalom *x* dobivaju dobivaju u prijeslovu nakaradni lik.)
– Ako se ne inzistira isključivo na našoj abecedi, slovo *ü* u tim slogovima može i ostati. Npr. balet *Baimao nü* > Bajmao nü, “Sjedokosa djevojka”.
9. Slovo *-i* je u slogovima *zhi chi shi ri zi ci si* samo oznaka produžene artikulacije i vokalizacije početnog samoglasnika. Ti se slogovi izgovaraju približno /dž/ /čž/ /šž/ /ž/ /dz/ /cz/ /sz/, ali se radi cjelovitosti sloga transkribiraju *dži či ši ži dzi ci si*.

– U tim slučajevima genitiv bi npr. bio *džia, čia, šia* itd. Tj. ne umeće se *-j-* kao ni kod Boccaccia.

10. Kao inicijalni suglasnik *r* se preslovljuje sa *ž* (*Renmin Ribao* > *Ženmin Žibao*). To je više u skladu s našom tradicijom nego *r*- (kako je u Pravopisu MH). Osim toga, naš izgovor “*r*” Kinezi čuju sasvim drukčije.

11. Slog *er* i završetak *-r* preslovljuju se kao *er* i *r*.

12. Završno *-ui* preslovljuje se kao *-uej* (*shui* > *šuej*).

13. U pinyinu se slogovi višesložnih riječi ne odvajaju, jedino dolazi apostrof na granici slogova ako je moguće i drukčije razdvajanje, npr. *Xin’gan* (*Xin-gan*) i *Xing’an* (*Xing-an*). Tako može ostati i u hrvatskoj transkripciji.

14. Da ne bi došlo do zbrke, u izvedenim oblicima slogu se ne mijenja struktura (nije *Mao, Maa, Mau*, nego *Mao, Maa, Maou*, ali je *Ma, Maa, Mau*).

– Jedinu iznimku predstavlja *Hua* (ne prečesto prezime, *Hua Guofeng*). Treba ga deklinirati: *N Hua, G Hue, D Hui, A Huu, V Hua, L Hui, I Huom*.

15. Završno *PY -i* u kosim padežima mijenja se u *-j*, odnosno umeće se *-j-*.

– Tako je *Bai, Baja, Baju...* i *Li, Lija, Liju*. To se ne primjenjuje u riječima koje završavaju slogovima *zhi chi shi ri zi ci si*.

(O transkripcijama kineskog opširno je raspravljao Mario Rebac u članku “Kineski zapisan slovima”, *Hrvatske Indije* 2, izd. Odsjeka za orijentalistiku HFD-a i Filozofskog fakulteta. Ondje se nalazi i usporedna tablica svih slogova putonghua u desetak transkripcija.)

Srdačan pozdrav,

Mario Rebac

PRILOZI

Tablica kineskih slogova u pinyinu i hrvatskoj transkripciji

(s medijalnim -i- kao -j-)

a > a; ai > aj; an > an; ang > ang; ao > ao;

ba > ba; bai > baj; ban > ban; bang > bang; bao > bao; bei > bej; ben > ben; beng > beng; bi > bi; bian > bjen; biao > bjao; bie > bje; bin > bin; bing > bing; bo > bo; bu > bu;

ca > ca; cai > caj; can > can; cang > cang; cao > cao; ce > ce; cen > cen; ceng > ceng; ci > ci (cz); cong > cung; cou > cou; cu > cu; cuan > cuan; cui > cuej; cun > cun; cuo > cuo;

cha > ča; chai > čaj; chan > čan; chang > čang; chao > čao; che > če; chen > čen; cheng > čeng; chi > či (čž); chong > čung; chou > čou; chu > ču; chua > čua; chuai > čuaj; chuan > čuan; chuang > čuang; chui > čuej; chun > čun; chuo > čuo;

da > da; dai > daj; dan > dan; dang > dang; dao > dao; de > de; dei > dej; den > den; deng > deng; di > di; dia > dja; dian > djen; diang > djang; diao > djao; die > dje; ding > ding; diu > dju; dong > dung; dou > dou; du > du; duan > duan; dui > duej; dun > dun; duo > duo;

e > e; ei > ej; en > en; eng > eng; er > er;

fa > fa; fan > fan; fang > fang; fei > fej; fen > fen; feng > feng; fo > fo; fou > fou; fu > fu;

ga > ga; gai > gaj; gan > gan; gang > gang; gao > gao; ge > ge; gei > gej; gen > gen; geng > geng; gong > gung; gou > gou; gu > gu; gua > gua; guai > guaj; guan > guan; guang > guang; gui > guej; gun > gun; guo > guo;

ha > ha; hai > haj; han > han; hang > hang; hao > hao; he > he; hei > hej; hen > hen; heng > heng; hong > hung; hou > hou; hu > hu; hua > hua; huai > huaj; huan > huan; huang > huang; hui > huej; hun > hun; huo > huo;

ji > ċi; jia > ċja; jian > ċjen; jiang > ċjang; jiao > ċjao; jie > ċje; jin > ċin; jing > ċing; jiong > ċjung; jiu > ċju; ju > ċu (ċü); juan > ċuan (ċüan); jue > ċue (ċüe); jun > ċun (ċün);

ka > ka; kai > kaj; kan > kan; kang > kang; kao > kao; ke > ke; ken > ken; keng > keng; kong > kung; kou > kou; ku > ku; kua > kua; kuai > kuaj; kuan > kuan; kuang > kuang; kui > kuej; kun > kun; kuo > kuo;

la > la; lai > laj; lan > lan; lang > lang; lao > lao; le > le; lei > lej; leng > leng; li > li; lia > lja; lian > ljen; liang > ljang; liao > ljao; lie > lje; lin > lin; ling > ling; liu > lju; lo > lo; long > lung; lou > lou; lu > lu; lü > ljuj (lŭ); luan > luan; lüe > ljue (lŭe); lüan > ljuan (lŭan); lun > lun; luo > luo;

ma > ma; mai > maj; man > man; mang > mang; mao > mao; me > me; mei > mej; men > men; meng > meng; mi > mi; mian > mjen; miao > mjao; mie > mje; min > min; ming > ming; miu > mju; mo > mo; mou > mou; mu > mu;

na > na; nai > naj; nan > nan; nang > nang; nao > nao; ne > ne; nei > nej; nen > nen; neng > neng; ni > ni; nia > nja; nian > njen; niang > njang; niao > njao; nie > nje; nin > nin; ning > ning; niu > nju; nong > nung; nou > nou; nu > nu; nü > njuj (nŭ); nuan > nuan; nüe > njue (nŭe); nuo > nuo;

o > o; ou > ou;

pa > pa; pai > paj; pan > pan; pang > pang; pao > pao; pei > pej; pen > pen; peng > peng; pi > pi; pian > pjen; piao > pjao; pie > pje; pin > pin; ping > ping; po > po; pou > pou; pu > pu;

qi > ċi; qia > ċja; qian > ċjen; qiang > ċjang; qiao > ċjao; qie > ċje; qin > ċin; qing > ċing; qiong > ċjung; qiu > ċju; qu > ċu (ċü); quan > ċuan (ċüan); que > ċue (ċüe); qun > ċun (ċün);

ran > žan; rang > žang; rao > žao; re > že; ren > žen; reng > ženg; ri > ži (ž); rong > žung; rou > žou; ru > žu; ruan > žuan; rui > žuej; run > žun; ruo > žuo;

sa > sa; sai > saj; san > san; sang > sang; sao > sao; se > se; sen > sen; seng > seng; si > si (sz); song > sung; sou > sou; su > su; suan > suan; sui > suej; sun > sun; suo > suo;

sha > ša; shai > šaj; shan > šan; shang > šang; shao > šao; she > še; shei > šej; shen > šen; sheng > šeng; shi > ši (šž); shou > šou; shu > šu; shua > šua; shuai > šuaj; shuan > šuan; shuang > šuang; shui > šuej; shun > šun; shuo > šuo;

ta > ta; tai > taj; tan > tan; tang > tang; tao > tao; te > te; teng > teng; ti > ti; tian > tjen; tiao > tjao; tie > tje; ting > ting; tong > tung; tou > tou; tu > tu; tuan > tuan; tui > tuej; tun > tun; tuo > tuo;

wa > va; wai > vaj; wan > van; wang > vang; wei > vej; wen > ven; weng > veng; wo > vo; wu > vu;

xi > sji; xia > sja; xian > sjen; xiang > sjang; xiao > sjao; xie > sje; xin > sjin; xing > sjing; xiong > sjung; xiu > sju; xu > sjuj (sjü); xuan > sjuan (sjüan); xue > sjue (sjüe); xun > sjun (sjün);

ya > ja; yan > jen; yang > jang; yao > jao; ye > je; yi > ji; yin > jin; ying > jing; yo > jo; yong > jung; you > jou; yu > ju (jü); yuan > juan (jüan); yue > jue (jüe); yun > jun (jün);

za > dza; zai > dzaj; zan > dzan; zang > dzang; zao > dzao; ze > dze; zei > dzej; zen > dzen; zeng > dzeng; zi > dzi (dz); zong > dzung; zou > dzou; zu > dzu; zuan > dzuan; zui > dzuej; zun > dzun; zuo > dzuo;

zha > dža; zhai > džaj; zhan > džan; zhang > džang; zhao > džao; zhe > dže; zhei > dzej; zhen > džēn; zheng > džēng; zhi > dži (dž); zhong > džung; zhou > džou; zhu > džū; zhua > džua; zhuai > džuai; zhuan > džuan; zhuang > džuang; zhui > džuej; zhun > džun; zhuo > džuo.

Tablica odgovarajućih slogova s medijalnim -i- kao -i-

bian > bien; biao > biao; bie > bie;

dia > dia; dian > dien; diang > diang; diao > diao; die > die; diu > diu;

ji > đī; jia > đīa; jian > đīen; jiang > đīang; jiao > đīao; jie > đīe; jiong > đīung; jiu > đīu; ju > đju (đū);

lia > lia; lian > lien; liang > liang; liao > liao; lie > lie; liu > liu; lü > lju (lū); lüe > ljue (lüe); lüan > ljuan (lüan);

mian > mien; miao > miao; mie > mie; miu > miu;

nia > nia; nian > nien; niang > niang; niao > niao; nie > nie; niu > niu; nü > nju (nü); nüe > njue (nüe);

pian > pien; piao > piao; pie > pie;

qia > ćia; qian > ćien; qiang > ćiang; qiao > ćiao; qie > ćie; qiong > ćiung; qiu > ćiu; qu > ću (ćū); quan > ćuan (ćüan); que > ćue (ćüe);

tian > tien; tiao > tiao; tie > tie;

xi > sji; xia > sjia; xian > sjien; xiang > sjiang; xiao > sjiao; xie > sjie; xin
> sjin; xing > sjing; xiong > sjiung; xiu > sjiu; xu > sju (sjü); xuan >
sjuan (sjüan); xue > sjue (sjüe); xun > sjun (sjün)